

Sword's & Diamonds

De Heilige Kracht

Sword's & Diamonds

De Heilige Kracht

Alfredo Hurtado

Ik wil alle mensen bedanken die mij altijd gesteund, vertrouwd en vooral geloofd hebben:

Dank aan mijn geweldige vrouw; Joy zonder haar constante steun zou niets van dit alles mogelijk zijn geweest, aan mijn prachtige kinderen die me altijd voeden met hun ideeën en me motiveren om te blijven schrijven, dank aan mijn oude en goede vriend; Gerald (die ik als een broer beschouw), hij wachtte altijd tot ik klaar was met een van mijn verhalen zodat hij het kon lezen, dank aan mijn oude en goede vriend; Diego (mijn andere broer van andere ouders) hij was er elke keer als ik met een nieuw verhaal kwam en natuurlijk dank aan al mijn “roleplayer” vrienden die in mijn D&D avonturen stapten; Dank aan : Koko (ook voor het geweldige cover), Dani, Isi, Elle, Juanjo, Rosa, Joel, Johansen, Ricardo, Benny...

Hoofdstuk Één: De Schaduw Dief

De bries was koel in deze tijd van het jaar of zo dacht Dardal terwijl hij de vloer van de grote zaal schoonmaakte, zijn zusters hadden hem gedwongen en hoewel hij weigerde hun werk te doen, accepteerde hij het uiteindelijk toch, misschien omdat hij de kleinste was of vanwege de hoeveelheid klappen die ze hem gaven. Zijn vader zei hem altijd dat hij zijn zusters niet moest confronteren, maar de jonge drow kon het niet helpen, hij kon niet aanvaarden dat de vrouwen de baas waren in zijn clan, dus wanneer hij maar kon ging hij de confrontatie met hen aan; hoewel hij nooit won, keek zijn moeder op hem neer en noemde hem "zwak", een titel die hij naast zijn naam deelde met zijn vader.

Voordat hij stierf door toedoen van zijn moeder, leerde zijn vader hem de kunst van het sluipen en het vermogen om zich in de schaduw te verstoppen, iets wat goed van pas kwam bij het ontsnappen aan zijn zussen. Zijn clan was een van de meest gerespecteerde en gevreesde onder de drow, als derde sterkste na de bijna uitgestorven Savic clan, dus ze waren altijd in geschil met clans van een mindere reputatie, maar dit maakte Dardal niet veel uit en daarom raakte hij goed bevriend met Courf, een drow uit een lagere clan.

De maan scheen aan de hemel, iedereen lag al in bed, allemaal behalve Dardal die nog steeds de vloer aan het schoonmaken was, deze keer was hij de achtertuin aan het schoonmaken, zijn handen waren moe, maar hij moest zijn werk doen. Hij dacht dat hij de deuren hoorde openen, maar dat was onmogelijk, iedereen sliep en tot overmaat van ramp konden alleen hooggeplaatste leden de deuren openen. Hij hoorde verschillende voetstappen rond het huis bewegen en stond onmiddellijk op.

- Er is iemand binnen," zei hij tegen zichzelf en kroop naar binnen om te zien wie het was. Zijn ogen werden wijder toen hij Courf's familie binnen zag rondlopen, goed bewapend en in gezelschap van mensen in een wit harnas, Dardal begreep het meteen en schreeuwde om zijn familie te waarschuwen.

-zijn schreeuw werd gehoord in elke hoek van het huis, hij bewoog zich snel tussen de indringers, aanvallen ontwijkend, niemand kende de geheimen van het huis beter dan hij, hij nam een geheime gang die hem naar de kamer van zijn moeder zou leiden; hoewel hij er zeker van was dat zij zijn hulp niet nodig zou hebben, moest Dardal gaan om haar te steunen, zelfs gezien het feit dat zijn eigen moeder hem als uitschot zag.

Hij bereikte de deur die hem verbond met de kamer van zijn moeder en luisterde aandachtig naar haar stem, hij was opgelucht te horen dat ze niet alleen was, Artheas; zijn oudere zus stond aan de zijde van zijn moeder, er is geen betere krijger dan zij, dacht de jonge drow.

Dardal draaide zich snel om om in de schaduwen te kijken, zijn drow visie stelde hem in staat om duidelijk te zien, twee mensen waren hem de hele weg gevolgd, hij draaide zich weg van de deur en rende weer, hij moest daar weg, hen bij zijn moeder weghalen, hij zorgde ervoor dat hij gevolgd werd en rende zo snel als zijn benen hem toelieten, maar waar zou hij hen naartoe brengen?

- Buiten - zei hij tegen zichzelf, hij vertraagde een beetje zodat zijn achtervolgers hem niet uit het oog zouden verliezen, hij nam het eerste kruispunt naar rechts en vervolgens naar links, om uiteindelijk rechtdoor te rennen, de uitgang lag voor hem.

Het was al ochtend, het daglicht verraadde hem en maakte hem een beetje blind, toch rende de drow zo snel als hij kon, hij draaide zijn hoofd en probeerde zijn vijanden te zien; ze waren niet ver van zijn positie.

Hoewel hij werd achtervolgd, kon Dardal niet anders dan glimlachen, hij was eindelijk uit de drow-stad, hij had van dit moment gedroomd sinds zijn vader hem vertelde over zijn jeugdige avonturen, hij had zichzelf altijd voorgehouden dat hij de wereld zou rondreizen, nieuwe vrienden zou maken en grote avonturen zou beleven, maar eerst moest hij zijn achtervolgers kwijtraken, hij keek nog eens achterom om te zien of hij ze kwijt was, maar hij had geen geluk, in plaats daarvan struikelde hij over een dikke wortel die uit de grond stak, Dardal viel als een zak aardappelen op zijn neus, De zware klap liet hem een paar minuten buiten adem, toen hij weer op adem kwam herinnerde hij zich de twee mensen die hem volgden, hij keek om, maar het koude metaal van de handschoen dwong hem naar de grond te kijken, een van de mensen had hem bij zijn hoofd gegrepen en sloeg hem tegen de grond, de jonge drow probeerde wanhopig daar weg te komen, hij begon te schoppen als een bang konijn maar had niet veel succes, omdat de andere mens hem zag proberen te ontsnappen stak hij zijn zwaard in zijn schouder.

De pijn was ondraaglijk; Dardal had nog nooit zoveel pijn gevoeld; zelfs niet toen zijn zusters hem sloegen, zijn einde was nabij of zo dacht hij, hij begon het bewustzijn te verliezen door het bloedverlies en hoewel hij het niet wilde, vielen zijn ogen dicht; een van de mensen knielde op de plek waar de drow zat, hij had een dolk in zijn hand, hij hoorde hem iets fluisteren en daarna was Dardal buiten bewustzijn.

-Carrek sus meeron!" riep een stem uit de schaduwen, een vreemde mist omringde de twee mensen om meteen onder je neus te verdwijnen.

-Wat is er?" vroeg een andere, iets kinderlijke stem.

- Corrosie van het geheugen," antwoordde de andere stem, "Ze zullen zich hier niets van herinneren, voor hen is deze jonge drow dood!

-Ah," riep de kinderlijke stem uit, "dan kun je zeggen dat ze hun missie hebben volbracht.

- Dat klopt," bevestigde de andere stem, waarvan een zekere trots te bespeuren was, de twee mensen draaiden zich om en liepen weg.

Uit de bomen kwam een middelgrote figuur, in zwarte kleren en met een kleine zak proviand, die hij naast de drow neerzette.

- Het komt wel goed Dardal," zei hij terwijl hij hem aankeek.

- Arrdi, kom op," riep de andere stem, Arrdi rende de bomen weer in en was verdwaald in de schaduwen van het bos.

Het was donker toen Dardal zijn ogen opende, het zwaard zat nog steeds vast in zijn schouder, vol moed en met woede trok hij het er met een ruk uit, hij moest in leven blijven, hij moest sterker worden als hij wraak wilde nemen, hij pakte het zakje dat naast hem lag, hij keek alle kanten op maar er was niemand anders, hij genas zijn wond en at wat fruit.

Hij vertrok en maakte lange tijd gebruik van zijn vermogen om onopgemerkt te zijn voor mannen en zijn "charmes" te gebruiken om vrouwen te verleiden, dit alles met het doel om de voorwerpen die hij "verlaten" vond te "lenen". Hij trainde in het gebruik van het zwaard, met het zwaard dat ooit in zijn schouder zat.

Hij hoorde een gerucht over bepaalde boeken in een toren en besloot ze te gaan "redden", maar werd opgepakt en opgesloten in de Riverdawn gevangenis, waar hij honderd dagen opgesloten zat tot hij werd vrijgelaten, zijn spullen werden hem teruggegeven en hij werd praktisch uit de gevangenis geschopt, voor de zilveren poorten stond een mooie elf vrouw, vergezeld van een imposante ork in een glanzende zwarte harnas.

- Ik zie dat je nog compleet bent," zei de elf vrouw.

- Ik weet niet of ik je ken, maar ik weet wel dat ik je graag beter wil leren kennen," antwoordde Dardal met een glimlach, op elk ander moment zou deze techniek hebben gewerkt, of liever bij iemand anders.

- Ik heb je niet uit de gevangenis gehaald om die eigenschappen van je te gebruiken - sprak de vrouw - Ik heb je nodig voor een ander soort werk, Dardal - voegde ze eraan toe.

- Vertel me eerst, wie ben je? En ten tweede, wat voor werk," vroeg de drow nieuwsgierig.

- Mijn naam is Ananas, en ik ben hier om u de weg te wijzen - stelde de vrouw zich voor, terwijl ze een teken maakte naar haar metgezel, de ork naderde Dardal en overhandigde hem een briefje.

- Hier luistert zelfs de wind," zei Ananas.

Dardal keek naar het briefje, zijn nieuwsgierigheid was bijna net zo groot als zijn behoefte om voorwerpen te "verzamelen".

"Je mag haar niet uit het oog verliezen, bescherm de druïde Nieska, ook al kost het je je leven."

Dardal keek op, op zoek naar de elfenvrouw en de ork, maar ze waren er niet meer, hij stond zwijgend om zich heen te kijken, wat moest hij nu doen?

Hoofdstuk twee: De Linkerarm van de Duivel

Zo snel als hij kon, rende Heer Gaultier door de gangen van de tempel, die na de hele nacht studeren in slaap was gevallen, de grote witte kamer, waarvan zowel de muren als de vloer versierd waren met wit marmer en gouden tekeningen die verwezen naar een of andere oude god. De volgende kamers waren op dezelfde manier ingericht, behalve dat er verschillende stoelen stonden van gebroken witte steen, met snijwerk in de vorm van een leeuw. Heer Gaultier paste zijn harnas goed aan, ondanks zijn negenenvijftig jaar was de mens nog in goede conditie, zijn grijze haar en zijn baard maakten hem "interessant" zeiden sommige vrouwen; hij stopte om adem te halen en vervolgde zijn loop naar de eetzaal waar gelukkig voor hem niemand was, hij nam een appel uit een mand vol fruit en liep langzaam genietend van het sappige fruit.

- Heer Kanselier!" riep een stem van achteren, Heer Gaultier spuugde het stuk appel dat hij in zijn mond had van schrik uit, veegde zijn lippen af en keek geschrokken achter zich.

-Oh, u bent het, Heer Henry," zei hij, opgelucht om het gezicht te zien van de goudharige man met de goed verzorgde snor die de verkeerde indruk over hem gaf, - Hoe gaan de voorbereidingen," vroeg hij terwijl hij nog een hap van zijn appel nam.

- Alles is gereed, Heer Kanselier," antwoordde Heer Henry. - De soldaten wachten op uw komst, mijn Heer," merkte hij op, hem eraan herinnerend dat hij te laat was.

- Ik begrijp het," antwoordde Heer Gaultier, terwijl hij zijn keel schraapte, "En hoe gaat het met de andere kwestie?," vroeg hij nieuwsgierig, beiden liepen door de gangen van de tempel, Heer Henry zweeg enkele seconden, ze hadden hun doel al bereikt; de grote binnenplaats stond vol met goed uitgeruste soldaten, hun witte harnassen blonken in de zon, een soldaat naderde met zijn paard naar de kanselier, een prachtig wit beest.

- Ik ben bang dat het hem niet gelukt is," antwoordde hij ten slotte, de Kanselier zweeg, nadenkend over hoe hij dit nieuwe probleem moest oplossen, - Ik denk dat ik hem moet merken," merkte Heer Henry op, in zijn stem klonk een zekere woede door, Heer Gaultier keek hem verbaasd aan, niet vanwege de opmerking die de ridder had gemaakt, Heer Henry had het vanaf de eerste dag voorgesteld, maar de Kanselier keek hem nogal verbijsterd aan door de haat in zijn woorden.

-Nee," zei Heer Gaultier droogjes terwijl hij zijn paard besteeg, - Doe niets tot ik terugkom, ik zal hem de laatste test geven, als het daarna niet werkt dan is hij helemaal van jou," beval hij op zijn witte paard, hij gaf hem een paar strelingen voordat hij verder ging.

-Geen rust, vanavond zal een machtig verbond worden gevormd, de goden zijn met ons, vrees niet," riep de Heer Kanselier voor de mannen die hem zouden vergezellen, hij keek nog eens naar Heer Henry, hij boog voor hem, - Kom op Prya," zei hij tegen zijn ros.

Heer Henry zag hen de tempel verlaten, velen zouden niet terugkeren, waaronder misschien de Kanselier, waardoor hij de opvolger zou worden, ongetwijfeld wenste hij dat, er waren veel dingen die moesten veranderen, zoals het markeren van de onreinen, hij draaide zich om toen hij de grote mahoniehouten poorten zag sluiten en ging naar de noordvleugel van de tempel.

Bael lag op de vloer van zijn cel, talloze snijwonden sierden het lichaam van de half-ork, grote hoeveelheden bloed druppelden uit zijn wonden, hij was moe, dag na dag werd hij onderworpen aan zware beproevingen en hij slaagde met vlag en wimpel. Maar om een of andere reden bleef hij altijd in de cel, misschien omdat hij iets verkeerd had gedaan of omdat hij het niet had gedaan, wat de reden ook was die hem dwong daar te blijven, het zou er niet toe doen als hij eindelijk zijn witte harnas zou krijgen. Hij kwam uit een lange generatie van paladijnen, allemaal leden van dezelfde broederschap; De Orde van de Ivoren Ridders, hoewel zijn hele familie was omgekomen in de strijd, wilde Bael meer dan wat dan ook zijn voorgangers eren en paladijn worden, zodat hij mensen in nood kon helpen.

- Sta op ork - riep de bewaker terwijl hij de cel opende, Bael gebruikte de weinige kracht die hij nog had om overeind te komen, hij zag de bewaker naderen waar hij stond, de hand die zijn arm vastgreep deed hem veel pijn maar hij gaf geen kik.

- Ik zie dat je erg gewond bent," zei Heer Henry toen hij hem zag.

- Het gaat goed mijn heer," antwoordde Bael, "Wat zei de Heer Kanselier," vroeg hij bezorgd om het antwoord van de leider van de orde.

- Niet erg goed nieuws, jonge" antwoordde Heer Henry, hij gebaarde naar de bewaker en de bewaker leidde hem de cel uit.

Hij sleepte hem door een lange gang vol deuren en tralies, de vloer had twee kleine kanalen, één aan elke kant, waar het bloed dat onder de deuren vandaan kwam doorheen stroomde, Bael was bang, hij stelde Heer Henry vragen maar kreeg geen antwoord van hem, hoe verder ze door de gang gingen, hoe meer ze de hulpkreten van de gevangenen konden horen. Eindelijk kwamen ze bij een kamer vol "speelgoed" zoals de goudharige mens zei, de martelmachines hadden nog steeds de resten van huid en botten, het bloed was in het hout gedrongen en de geur van de dood zou zelfs een grottrol knock-out slaan, Bael keek geschrokken naar de Heer, de bewaker bracht hem op zijn knieën en hield hem stevig vast in kettingen gemaakt van mythrill; een van de hardste metalen die er bestaan.

- In de oudheid was er een paladijn die een pact sloot met de necromancer, macht in ruil voor het helpen van een oude god, maar toen het lichaam van deze god ophield te bestaan, drong hij het lichaam van de paladijn binnen en veranderde hem in een halve demon, deze nieuwe macht ging over van generatie op generatie, deze paladijnen werden "de onzuivere" genoemd; - Jarenlang is onze orde belast geweest met het voorkomen, vasthouden en tegenhouden van deze onreinen, echter met de komst van Heer Gaultier als commandant is dat allemaal veranderd en sindsdien "gebruikt" hij dit gespuis," hij pakte een lange zweep van staal, Maar dat moet veranderen, de onreinen moeten worden uitgeroeid, hij gooide de zweep tegen het lichaam van de half-ork, de weerhaken werden in zijn huid gedrongen, de kreet die Bael slaakte toen hij aan de ketting trok was muziek in Heer Henry's oren, de wanhoop in zijn ogen wond hem op, het gelach was te horen terwijl Bael schreeuwde.

De tranen stroomden over het gezicht van de half-ork tot de zweepslagen plotseling ophielden, Bael kon nauwelijks spreken, er waren geen vrije ruimtes meer in zijn lichaam, hij keek nauwelijks op, op zoek naar zijn aanvaller, Heer Henry was met iemand aan het praten.

- Onze meesteres wil u zien," wist Bael te horen, Heer Henry naderde hem.

- Ik zal je nu verlaten, maar Heer Alvear zal je gezelschap houden - zei hij in zijn oor, de heer kwam uit de folterkamer en een andere man kwam binnen; zijn gezicht was bedekt met littekens, een van zijn ogen was wit, de half-ork erkende hem meteen.

- De slager, dacht hij, hij had van hem gehoord hoewel hij nooit zijn echte naam had gehoord, de man van wie gezegd werd dat hij zelfs een doofstomme kon laten spreken.

Heer Alvear liep naar de smederij, pakte het gloeiend hete ijzer en stak het in Baels linkerarm, de geur van brandend vlees overspoelde de plaats, de pijn sloeg de half-ork bijna bewusteloos, de slager haalde het ijzer uit Baels arm, de huid was eraan vastgeplakt, en toen het geschreeuw van de half-ork ophield legde hij het ijzer terug op dezelfde wond, de gevangene schreeuwde het uit van de pijn, zijn geest begon af te dwalen naar zijn onderbewustzijn; waarom gebeurde dit? Waarom zou de Heer Kanselier hem markeren en het bevel geven hem te martelen, waren de vragen die Bael zich stelde.

- Ze zijn jaloers - Hij hoorde een stem in hem - Niemand van hen begrijpt u of kent uw ware kracht, ik wel.

-Wie ben jij?" vroeg de half-ork, de stem was dik en schimmig, maar tegelijkertijd geruststellend om te horen.

- Ik ben de reden dat ze je vrezen, ik ben degene die in je vader en zijn vader voor hem leefde, ik leef al verschillende generaties in je familie, ze waren allemaal mijn vrienden," antwoordde de stem in hem.

-Waarom zijn ze bang voor je?" vroeg Bael.

- Ze vrezen mij niet, ze vrezen jou," verduidelijkte de stem, - Ze weten dat ze je niet kunnen beheersen, je bent veel sterker dan je voorgangers en dat weten ze, daarom willen ze je doden," merkte hij op.

- Wat moet ik dan doen," vroeg de gewonde half-ork geschrokken.

- Ik kan je mijn kracht lenen om ze te doden, als je wilt," bood de stem aan.

-afmaken?" vroeg Bael nogmaals, hoewel hij al wist wat de stem bedoelde.

- Vergis je niet Bael, ze zullen je doden als je ze niet eerst doodt, ieder van hen," antwoordde de stem, Bael was het ermee eens, ze hadden hem genoeg pijn gedaan, nu was het tijd voor hem om hen pijn te doen.

De slager stond op het punt hem voor de vijfde keer te brandmerken, het ijzer landde op de al brandende wond, maar er was geen geschreeuw of gesnik, Bael hief een van zijn armen op en de kettingen die hem vasthielden knapten als twijgjes toen hij erop trapte, hij nam het ijzer dat nog steeds in zijn arm zat en duwde het in het gezicht van de slager tot de punt aan de andere kant uit zijn schedel kwam. Hij stond rustig op, pakte de sleutels van het huis en vertrok.

De bewakers probeerden hem tegen te houden, maar geen van hen slaagde erin, hij verscheurde ze allemaal met zoveel geweld dat je zou denken dat het een oger was die de plaats had aangevallen, hij nam onderdelen voor zijn harnas uit de lijken en liep verder, Bael had maar één ding aan zijn hoofd. Hij nam en verminkte iedereen die zijn pad kruiste, hij eindigde met elk van de paladijnen van de tempel, maar hij vond Heer Henry nooit, kwaad stak hij de plaats in brand en bleef tot hij zag hoe het in as veranderde, en hoewel niets zo'n

brand had overleefd, vond hij tussen de uitdagingen een harnas dat zijn ziel waardig was, zwart als de donkerste nacht, gemarkeerd met rode lijnen van dezelfde kleur als bloed. Bael zette het zonder een seconde aarzeling op, hij had een duidelijk doel voor ogen; de rest van de paladijnen die nog ergens in leven waren afmaken, hij reisde enige tijd om de kooplieden te helpen totdat hij een gerucht hoorde over een paladijn die ze noemden; de paladijn van Ivoor.

- Dan moet ik naar Riverdawn reizen - zei de zelfbenoemde paladijn tegen zichzelf.